

GOONDOCKS

Av: Mikael Ström

Foto: Andreas Skoglund

Jag slog en signal till Thomas Björling som är aktuell med sitt soloprojekt Goondocks, som kommer att medverka på samlingskivan Sveriges Jävla Hjärta. Utöver att snacka om det, blev det även en del prat om tidigare band, skatepunk - hör och häpna - även Takida.

Tjena Thomas, du har ju en del på ditt samvete som jag tänkte att vi skulle gå igenom. Men du är kanske mest känd för podden Spellistan, där det också framkommer att du är trummis. Utöver det vet inte jag så jättemycket om dig, så du kanske kan börja med en presentation så kan vi gå in på musiken sen.

Jag kommer från den lilla hålan Ånge från första början, som ligger ungefär 10 mil från Sundsvall, där jag har bott sedan gymnasiet. Musiken får man med sig på något sätt. Atingen spelar man fotboll eller hockey eller så startar man band, det är liksom Ånge i ett nötskal. Fotboll och hockey var aldrig aktuellt för mig, så jag började spela skatepunk med mina polare när jag gick i högstadiet. Sedan flyttade jag och min vapendragare Björn till Sundsvall och började Estetiska programmet med inriktning på musik. Sedan dess har jag varit kvar i Sundsvall och spelat i massor av band och olika instrument. Allt har varit inom någon slags punk-rock-metal-hardcore-genre. Ibland har jag haft fyra band samtidigt, och i perioder har jag bara suttit hemma och försökt jobba på den där jävla soloskivan som jag drömt om att göra i alla år.

Om man ser till det du har gjort musikaliskt tidigare, så vet jag att du var med i Headless Frank. Och jag fick rätt nyligen reda på att du även är med i Vintertid, men vilka band var det som gällde innan det, när du var yngre?

Vissa band är inte värda att namndroppa då vi inte nådde utanför Sundsvalls gränser. Men det som var mest seriöst om vi tittar på 00-talet, var ett band som hette Dysdain. Vi spelade ganska mycket men fick aldrig något skivkontrakt, även om det ändå var mycket snack om oss. Jag spelade trummor i det bandet, och vi höll oss riktigt i den här Meshuggah-krängel-metal-genren med två sångare och kaos. Det var det bandet jag härjade på med mest och längst. Vi la ner väldigt mycket tid både på musiken och att försöka få ut låtarna. Det var svårare då, det fanns knappt Myspace på den tiden. Vi gjorde demos och försökte få någon pay to play-spelning i Stockholm, det var på den vägen vi vandrade.

Spelar du alla instrument eller är det bara trummor?

Jag är trummis från första början, från strax innan gymnasiet där runt 1998. Sen har jag hankat mig fram och lärt mig ett instrument i taget. Så under åren blev det bas och gitarr för att sedan börja sjunga lite mer seriöst. Utan att låta som någon virtuos så tar jag mig ändå fram, men trummor är det jag behärskar bäst. I alla fall tillräckligt för att kunna framföra min egen musik vilket jag tycker är det viktiga. Men jag har aldrig haft något intresse av att sitta och nöta för nöstandets skull. Men hör jag något jävligt coolt Mastodon-riff, då vill jag lära mig det.

Jag tycker det är så tråkigt att spela gitarr, så jag spelar mest när det

ska repas eller när jag ska göra en ny låt.

Ja, men ungefär så har det varit för mig med. Under pandemin var det lite annat, då var jag så osugen på att spela musik. Och det var då podden kom till som någon slags räddning.

Men hur kom du in i punken då?

Det började i Ånge och det var tidigt alltså - jag är född 1984 - och runt 1994 skaffade jag en kompis, Tobbe, som var ett år äldre. Han hade i sin tur fått massor av musik av grabbar som var ett par år äldre än honom. Då var det Green Day, Millencolin, Rancid, Propagandhi och Randy och hela den vägen, samt alla de svenska banden som DLK och Dia Psalma. Det som var superstort då. Även om jag har turstat i flera olika genrer sedan dess, så har jag till skillnad mot många jag känner aldrig släppt punken. Den har alltid funnits med. Och även om jag har snöat in på Nasum har jag ändå fortsatt att lyssna på DLK.

Nu sitter det sånadär råpunkpuritaner och tycker att Nasum är mer punk än DLK.

Det kanske de har rätt i, Nasum var kanske ett dåligt exempel. Men vi kan säga Meshuggah istället, som jag snöade in på som fan under gymnasietiden. Många tyckte ju att Dookie var bra där runt 1994, men de har gått vidare och släppt det som kom då. Nu lyssnar de på "riktig" musik istället.

Ja, jag kom ju själv in i skate och trall-träsket där runt 1994, och har precis som du även varit inne på en hel del annat. Men man kommer ju alltid tillbaka till det man lyssnade på då.

Ja, den här diskussionen har jag haft med mina gamla polare. Varför ska man ge upp något man tyckt om så mycket? Ska man sluta äta tacos för att man har börjat gilla hamburgare? Det finns ingen logik i det.

Jag har ju förstått att du är en skatepunkfantast?

Ja det är ju så. Trall och skatepunk var det första jag verkligen lärde mig att tycka om. Innan dess var det typ Doktor Alban och Just D. I Sundsvall har jag alltid varit förknippad med det, trots att det är den musiken som jag spelat minst i vuxen ålder. Men det blir väl så när man går runt med bandtröjor och ska välja skivor på fester, då åker det ofta fram band som Satanic Surfers.

Vad är det med skatepunk som har fångat dig?

För mig har det alltid varit - vilket jag vågar säga nu när jag snart är 40 bast - det har alltid varit viktigast med melodier. Sen om det är ett riff eller en sångmelodi med snygga harmonier spelar ingen roll, men det har alltid varit det allra viktigaste. En polare som inte gillar genren beskrev skatepunk så bra. Han kallar det distad pop och det är ju exakt vad det är. Svinsnabba trummor med distade gitarrer med popkänsla.

Ja, det där med trummorna, jag skrev i Facebookgruppen "Jag minns min punk" när Björnarna spelade live att "de manglade", då var det någon som tyckte att trallpunk inte vara kan mangel, Mob 47 är mangel. Men om man kollar på Björnarna, framför allt live, trummisen kör ju utav bara helvete. Även om det är melodiskt är